

MOAȘTE

Tot mai departe parcă ești de-o vreme
Sau poate două și-încă jumătate
Și-n mine tot mai des și tare geme
Luceafărul împovărat de noapte...

Și-aș vrea să trec de galaxii perene
Spre-o altă țară care mă desparte
Când sufletul din prea adânci avene
În strâmtorări de vene se răzbate...

.....

Dar din văzduhurile prea eterne
Un glas transcede veacurile toate
Și carnea se-nfioară și se cerne
Că nu-i ieșire doar fără de moarte...

Când voi pleca pe adieri materne
Trecut prin prea învolburate ape
La sfintele-Ți picioare voi așterne
Suflet sfințit de preacurate moaște...
